

Sygn. akt II Ca 970/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Bednarek-Moraś
Sędziowie:	SO Marzenna Ernest SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **H. J.**

przeciwko **M. G. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 7 maja 2012 r., sygn. akt I C 311/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego M. G. (1) na rzecz powódki H. J. kwotę 1.800 (jednego tysiąca ośmiuset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Uzasadnienie wyroku z dnia 13 lutego 2013 r.:

Powódka H. J. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. G. (1) kwoty 60 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2011 roku wraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu powódka podała, iż na prośbę pozwanego, po zawarciu z nim związku małżeńskiego, tj. po 9 lutego 2008 r., pożyczyła mu 60 000 złotych, które miał zwrócić lub też uczynić powódkę współwłaścicielem swojego mieszkania spółdzielczego. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie uczynił powódki współwłaścicielką jego mieszkania, nie chciał też oddać pieniędzy, chociaż często mówił, że je zwróci. W domu zaczęły się niesnaski, ponieważ pozwany zaczął nadużywać alkoholu i znęcać się nad powódką szczególnie wtedy, kiedy domagała się ona zwrotu pieniędzy, aż doszło do rozwodu. W trakcie rozprawy rozwodowej pozwany przyznał, że otrzymał pieniądze i przyrzekł je zwrócić, ale do dnia dzisiejszego się z tego przyrzeczenia nie wywiązał.

Pozwany M. G. (1) zażądał oddalenia powództwa wskazując, że żądanie powódki zwrotu kwoty 60 000 zł jest nieuzasadnione i niczym nie potwierdzone. Pozwany przyznał, że obiecał powódce zwrot kwoty 30 000 zł, jednakże zdaniem pozwanego od tej kwoty należy odliczyć 10 000 zł, gdyż powódka zabrała samochód pozwanego o wartości 24 000 zł. Pozwany wskazał, że dokonał wkładu w działkę powódki w kwocie 4 500 zł. Ponadto według pozwanego do rozliczenia należy ująć opłaty (...) za samochód wraz z przeglądem technicznym 2 500 zł. Pozwany wskazał, że powódka ukradła jego obrączkę ślubną o wartości 1000 zł, klucze od domu, piwnicy, garażu, co przyczyniło się do poniesienia przez pozwanego dodatkowych kosztów.

Wyrokiem z dnia 7 maja 2012 r. Sąd Rejonowy w Goleniowie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 60 000 zł. z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 10 000 zł. od dnia 8 października 2011 r. oraz od kwoty 50 000 zł. od dnia 11 listopada 2011 r. (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) i obciążył pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez powódkę w kwocie 6 617 zł. (pkt 3).

Rozstrzygnięcie powyższe oparto o następujące ustalenia:

Powódka H. J. posiadała zgromadzone na rachunku bankowym środki pieniężne z tytułu sprzedaży swojego mieszkania w wysokości 160 000 zł.

Przed zawarciem związku małżeńskiego stron H. J. i M. G. (1) przeprowadzili kapitalny remont w należącym do pozwanego lokalu mieszkalnym, położonym w G. przy ul. (...), znajdującym się w zasobach Spółdzielni (...) w G.. H. J. partycypowała finansowo w remoncie mieszkania pozwanego i poniosła koszty związane z zakupem materiałów remontowych oraz robocizną w wysokości 10 000 zł. Z przekazanych pozwanemu przez powódkę pieniędzy zostały zakupione m.in. panele podłogowe, rury, kafelki, oświetlenie.

W dniu 9 lutego 2008 roku H. J. i M. G. (1) zawarli związek małżeński w Urzędzie (...) w G..

Po zawarciu przez strony związku małżeńskiego w lutym 2008 roku H. J. zawarła z M. G. (1) umowę pożyczki, na podstawie której udzieliła M. G. (1) pożyczki w wysokości 50 000 zł. Strony uzgodniły, że pozwany zwróci powódce pożyczkę, albo przeniesie na powódkę udział w prawie do lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...). Strony nie ustaliły terminu zwrotu pożyczki. W celu zawarcia umowy pożyczki i przeniesienia na powódkę udziału w prawie do lokalu mieszkalnego pozwanego, strony udały się do notariusza, jednakże po uzyskaniu informacji dotyczącej wysokości podatku w kwocie 5 000 zł, strony postanowiły, że umowa zostanie zawarta w formie ustnej. M. G. (1) otrzymaną od H. J. kwotę 50 000 zł tytułem pożyczki przeznaczył na spłatę zadłużenia wobec byłej żony.

W dniu 23 kwietnia 2008 roku strony kupiły samochód V. (...) rok produkcji 2001 za kwotę 35 000 zł. Powódka na zakup samochodu przeznaczyła kwotę 20.000 zł ze środków pochodzących ze sprzedaży mieszkania. Pozostałą kwotę uścił pozwany.

M. G. (1) nie wywiązywał się z warunków określonych w zawartej przez strony umowie pożyczki. Nie zwrócił powódce pożyczki w wysokości 50 000 zł, ani też nie przeniósł na powódkę udziału w prawie do lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...). W trakcie trwania związku małżeńskiego stron powódka podjęła starania w celu rozliczenia nakładów poniesionych na remont mieszkania pozwanego oraz zwrotu pożyczki, domagając się od pozwanego zwrotu przekazanych mu kwot. Na tym tle pomiędzy stronami dochodziło do konfliktów, które ostatecznie doprowadziły do rozwodu stron. Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2011 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie, sygn. akt XRC 1202/10 rozwiązał przez rozwód związek małżeński stron z winy pozwanego.

W dniu 27 września 2011 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 60 000 zł w terminie do dnia 8 października 2011 roku. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwany w piśmie z dnia 29 września 2011 roku wskazał, może zwrócić powódce 30 000 zł w miesięcznych ratach w wysokości po 1 000 zł, ale powódka powinna mu zwrócić połowę wartości samochodu marki V. (...).

Analizując żądania powódki, jej zeznania oraz inne dowody, w tym i zeznania pozwanego Sąd I instancji uznał, iż umowa pożyczki między stronami dotyczyła kwoty 50 000 zł., zaś kwota 10 000 zł. to roszczenia powódki zakwalifikowane jako związane z bezpodstawnym wzbogaceniem pozwanego w związku z partycypowaniem powódki w kosztach remontu jego mieszkania. Za bezsporny uznano fakt dokonania przez powódkę nakładów na remont mieszkania pozwanego w wysokości 10 000 zł. W ocenie Sąd I instancji remont ten miał miejsce przed zawarciem przez strony związku małżeńskiego. Okoliczność ta miała wynikać z zeznaniami świadków Ź. S., M. O. i powódki oraz z korespondencji M. G. (2) ze Spółdzielnią (...) w G. w przedmiocie zgody na remont łazienki (k. 48-48v).

Z zeznań powódki oraz świadka Ź. S. wynika, że H. J. dysponowała środkami finansowymi umożliwiającymi jej zakup materiałów użytych do remontu lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...). Za wiarygodne Sąd Rejonowy uznał zeznania powódki, z których wynikało, iż przekazywała pozwanemu gotówkę w różnej wysokości w zależności od potrzeb na zakup materiałów remontowych. Według powódki z przekazanych przez nią pieniędzy zostały zakupione podłogi, rury, kafelki, oświetlenie oraz dokonana zapłata za robociznę. Powódka wyjaśniła, że kwotę w wysokości 10 000 zł wyliczyła na podstawie rachunków za towar, jaki został zakupiony oraz, że wysokość samej robocizny wyniosła 8 000 zł. Powódka wskazała, że nie robiła zapisków, bo spodziewała się, że dojdzie do rozwodu stron, jednakże stanowczo stwierdziła, że na remont mieszkania pozwanego przeznaczyła 10 000 zł z posiadanej kwoty 160 000 zł pochodzącej ze sprzedaży mieszkania. Zeznania te, znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków Ź. S. i M. O.. Oceniając zeznania pozwanego w tej kwestii Sąd I instancji stwierdził, iż ten wyraźnie potwierdził, że remont mieszkania wyniósł około 20.000 zł oraz, że powódka przekazała na remont 10.000 zł ze swoich pieniędzy, które miała ze sprzedaży swojego mieszkania (k. 41). Na rozprawie w dniu 15 marca 2012 roku pozwany ponownie przyznał, że na remont powódka wydała 10.000 zł.

Przystępując do oceny żądania powódki dotyczącego zwrotu pożyczki udzielonej przez nią pozwanemu w kwocie 50 000 zł, Sąd Rejonowy stwierdził, iż mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, art. 74 § 2 k.c. wyjątkowo dopuszcza dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności prawnej, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma. W ocenie tego Sądu pozwany nie kwestionował faktu zawarcia przez strony umowy pożyczki, wskazując w odpowiedzi na pozew, że uznaje powództwo co do kwoty 30 000 zł., więc uznał powództwo co do zasady. Nadto fakt dokonania tej czynności uprawdopodobniony został pismem w postaci notatek sporządzonych przez strony na spotkaniu u notariusza w celu zawarcia umowy pożyczki i przeniesienia na powódkę udziału w prawie do lokalu mieszkalnego pozwanego (k. 5). Fakt udzielenia pozwanemu pożyczki potwierdziła świadek Ź. S., która zeznała, że powódka w lutym 2008 roku pożyczyła pozwanemu gotówkę w kwocie 50.000 zł, której do dnia dzisiejszego nie oddał. Świadek Ź. S. wskazała, że strony ustaliły, że pozwany zwróci powódce gotówkę, albo zostanie ona współwłaścicielem mieszkania pozwanego. Według Ź. S. pieniądze z pożyczki miały być przeznaczone na spłatę długu byłej żony pozwanego oraz, że powódka dysponowała środkami finansowymi ze sprzedaży swojego mieszkania. Zeznania tego świadka korespondują, z zeznaniami samej powódki która podała, że po zawarciu związku małżeńskiego udzieliła pozwanemu pożyczki w wysokości 50 000 zł gotówką, przekazując mu pieniądze w domu. Nadto z treści protokołu rozprawy przed Sądem Okręgowym w Szczecinie X Wydziałem Cywilnym i Rodzinnym oraz nagranie nr 5 z płyty na k. 37, z których wynikało, że pozwany pożyczył od powódki 50 000 zł. na spłatę zadłużenia wobec byłej żony. Dodatkowo, podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 29 grudnia 2011 roku pozwany potwierdził, że przed Sądem Okręgowym nadmienił, że zwróci powódce kwotę 50 000 zł (k. 42). Również na rozprawie w dniu 15 marca 2012 roku, po przesłuchaniu nagrania nr 5 z płyty na k. 37, zawierającego wypowiedź pozwanego, że powódka dostanie 60.000 zł, pozwany przyznał, że tak jak powiedział chciał oddać powódce 50.000 zł, ale teraz już nie chce oddać takiej kwoty, bo powódka zabrała samochód (k. 51-51 v). W ocenie Sądu Rejonowego wszystkie powyższe okoliczności, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego świadczą o wiarygodności stanowiska powódki, że zawarła z pozwanym umowę pożyczki oraz, że pozwany nie wywiązał się obowiązku zwrotu powyższej kwoty.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego dotyczących dokonania nakładów i wydatków z majątku osobistego na majątek wspólny stron oraz na majątek osobisty powódki w okresie trwania małżeństwa stron, Sąd I instancji wyraził przekonani, że okoliczności dotyczące rozliczenia majątku zgromadzonego w trakcie trwania związku małżeńskiego

stron, jak i kwestia wiarygodności twierdzeń pozwanego w tym zakresie, pozostają poza zakresem badania i oceny w sprawie o zapłatę, gdyż mogą być przez pozwanego podniesione w postępowaniu o podział majątku wspólnego stron.

W ocenie Sądu Rejonowego pozwany, pozostaje w zwłoce w spełnieniu świadczenia w zakresie kwoty 10 000 zł od dnia 8 października 2011 roku, tj. terminu zapłaty określonym przez powódkę w wezwaniu do zapłaty z dnia 27 września 2011 roku. Natomiast w zakresie kwoty 50 000 zł Sąd wziął pod uwagę, że nie został oznaczony termin zwrotu pożyczki, więc skoro powódka wezwała pozwanego do zwrotu pożyczki pismem z dnia 27 września 2011 roku, na które pozwany odpowiedział w dniu 29 września 2011 roku, a pozwany nie zwrócił pożyczki w terminie sześciu tygodni od wypowiedzenia przez powódkę pożyczki, to odsetki należało liczyć od dnia 11 listopada 2011 roku, a tym samym oddalić powództwo w zakresie zasądzenia odsetek od dnia 9 października 2011 roku do dnia 10 listopada 2011 roku.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany skarżąc go w całości, żądając jego uchylenia i oddalenia powództwa w całości.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę prawa materialnego, tj. art. 720 § 2 kc w zw. z art. 73 § 1 kc i art. 74 § 1 kc przez niewłaściwą interpretację i błędne ich zastosowanie, następnie błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że: powódka czyniła nakłady na mieszkanie położone w G. ul. (...) przed zawarciem związku małżeńskiego przez strony tj. przed dniem 9 lutego 2008r. oraz że strony łączyła umowa pożyczki opiewająca na kwotę 50 000 zł,

Powód podniósł, iż Sąd od początku traktował strony w sposób nierówny, faworyzując stronę powodową. Mimo, że pełnomocnik wnosił o zwrot pożyczki 10 000 zł złotych, które rzekomo zostały „pożyczone” na dokonanie remontu części mojego mieszkania, Sąd w sposób nieuprawniony „zmienił” zakres zgłoszonego roszczenia i zastosował przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. Ponadto Sąd miał przyzwalać na zgłaszanie przez zawodowego pełnomocnika dowodów w toku całego postępowania.

Uzasadniając zarzut naruszenia prawa materialnego pozwany stwierdził, iż nie wyrażał zgody na prowadzenie dowodu z zeznań świadków oraz z przesłuchania stron na okoliczność dotyczącą zawarcia umowy pożyczki i nie godził się na przeprowadzenie takich dowodów przez Sąd. Przedłożone przez powódkę notatki ze spotkania z notariuszem w celu zawarcia umowy pożyczki nie stanowiły w ocenie pozwanego środka uprawdopodobnienia faktu zawarcia przez strony umowy pożyczki, w rozumieniu art. 74 par. 2 kc. Pozwany podał, że kwestionuje okoliczności ich powstania w sytuacji opisywanej przez powódkę. Także ich treść nie potwierdza faktu zawarcia umowy pożyczki.

Za błędne ustalenia Sądu Rejonowego pozwany uznał stwierdzenie, iż powódka czyniła nakłady na mieszkanie położone w G. ul. (...) przed zawarciem związku małżeńskiego przez strony tj. przed dniem 9 lutego 2008 r. Pozwany oświadczył, iż nie uznał roszczeń powódki w jakimkolwiek zakresie, a jedynie wskazywał (może trochę nieudolnie) w jaki sposób powinno nastąpić rozliczenie między stronami w zakresie całego majątku wspólnego. Sąd Rejonowy miał korzystać z protokołów w sprawie rozwodowej sygn. akt X RC 1202/10 wybiórczo, przytaczając tylko te fragmenty, które Sądowi pasowały. Sądowi zupełnie „umknął” fakt, że lektura całościowa protokołu musi doprowadzić do wniosku, że powódka nie jest osobą wiarygodną. Pozwany podkreślił to, iż powódka będąc przesłuchiwana w dniu 16 czerwca 2011 r. przed Sądem Okręgowym nie wspominała o rzekomej pożyczce czy nakładach poczynionych na mieszkanie, a wprost wskazuje, że to pozwany ze swoich pieniędzy spłacił kwotę 50 000 zł. swoją pierwszą żoną. Za niewiarygodne osoby pozwany uznał świadków przesłuchiowanych w sprawie podnosząc, iż są to osoby bliskie powódce.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego była bezzasadna.

Wbrew zarzutom M. G. (1) Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny sprawy i dokonał trafnej subsumcji ustalonych faktów do właściwych norm prawa materialnego.

Trafnie zauważa pozwany, iż z treści pozwu można by wnioskować, iż przedmiotem żądań powódki jest zwrot kwoty pożyczki w wysokości 60 000 zł. Tak jednak nie jest, co wynika wprost z zeznań powódki składanych na rozprawie w dniu 29 grudnia 2011 r. Powódka wówczas wprost podała, iż pożyczyła pozwanemu kwotę 50 000 zł., zaś kwota 10 000 zł. została przez nią wydana na remont mieszkania pozwanego. Zwrócić należy uwagę na to, że Sąd I instancji nie jest związany poglądami prawnymi stron, tym bardziej, iż w niniejszej sprawie powódka nie wskazywała wprost z jakich konkretnie norm prawnych wywodzi swoje roszczenia. Określenie kwoty 60 000 zł. jako pożyczki wynika z opisu stanu faktycznego zawartego w pozwie i w kontekście zeznań powódki nie może być potraktowane inaczej aniżeli niezgodność oświadczeń powódki i jej pełnomocnika.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd I - instancji przeprowadził wszystkie dowody wnioskowane przez strony.

Ocenie zostały poddane dowody z dokumentów, z odsłuchania nagrania fonicznego rozmowy stron, zeznania świadków oraz samych stron.

Fakt udzielenia przez powódkę pozwanemu pożyczki w kwocie 50 000 zł. został ustalony przez Sąd Rejonowy w oparciu o notatki sporządzone w kancelarii notarialnej na okoliczność planowanej umowy pożyczki bądź ewentualnego przeniesienia na powódkę udziału w prawie do lokalu pozwanego, gdzie zawarty był opis kwoty 50 000 zł. jako wartość darowizny (k. 5), z protokołu zeznań pozwanego składanych w sprawie rozwodowej, z których wprost wynika, iż wziął od powódki kwotę 50 000 zł. na spłatę byłej żony (k. 6), z odsłuchania nagrania, z którego wynika, iż pozwany zapewnia powódkę o zwrocie kwoty 60 000 zł. (k. 38), z zeznań świadka Ż. S., córki powódki (k. 39-40), z zeznań powódki. Wbrew zarzutom pozwanego, dowody te są wiarygodne, gdyż pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek innej rozsądnej interpretacji tych dowodów. Kontekst zeznań stron składanych w toku postępowania rozwodowego wynika z celu tego postępowania. Nie może więc dziwić fakt, iż powódka nie wspomina podczas tych zeznań o pożyczce czy nakładach na lokal pozwanego. O okolicznościach tych zeznał pozwany, a jego wypowiedzi nie pozwalają na inną interpretację jego zeznań, aniżeli wynikającą z ich bezpośredniego brzmienia. W takim kontekście zeznania powódki i Ż. S., chociaż niewątpliwie osoby te miały interes w rozstrzygnięciu sprawy korzystnym dla powódki, nie mogły być interpretowane jedynie poprzez pryzmat ich procesowych korzyści.

Rację przyznać należy pozwanemu, gdy zarzuca Sądowi I instancji przypisanie mu oświadczenia o częściowym uznaniu powództwa co do kwoty mającej wynikać z umowy pożyczki. Zwraca uwagę jednak to, iż powód w toku niniejszej sprawy składał szereg różnych oświadczeń często się wykluczających, co musiało wpłynąć na ocenę wiarygodności jego zeznań.

Na wezwanie do zapłaty z dnia 27 września 2011 r. pozwany odpowiada, że może zwrócić powódce 30 000 zł. podając jednocześnie warunki tego zwrotu (k. 7 i 7v). Taką samą kwotę podaje w piśmie z dnia 17 listopada 2011 r. (k. 35). Zeznając na rozprawie w dniu 29 grudnia 2011 r. pozwany podaje, iż powódka nie udzieliła mu pożyczki w kwocie 50 000 zł., ale jednocześnie pozwany uznaje powództwo co do kwoty 30 000 zł., podając, iż gotówką wziął od powódki 30 000 zł., z czego 20 000 zł. na samochód i 10 000 zł. na remont mieszkania (k. 41). Zauważyć należy, iż pozwany w piśmie z dnia 17 marca 2012 r. (k. 54) i na rozprawie w dniu 29 grudnia 2011 r. wnosi "pomniejszenie kwoty przedmiotu sporu" o łączną kwotę 54 000 zł. wydanych na: zakup działki owocowej na wyłączną własność powódki, zakup samochodu marki P., zakup roweru damskiego, za pościel, czy wydanych "widzimisię powódki na remont mieszkania". Jeżeli pismo miało być potraktowane jako zarzut potrącenia wiarygodności pozwanego wobec powódki rozumiany w kategoriach art. 498 § 1 k.c., to nie mógł być on uznany za skuteczny. Nie wdając się w dalsze rozważania stwierdzić jedynie należy, iż pozwany nie wykazał, aby ze swojego majątku osobistego czynił jakiegokolwiek przysporzenia na rzecz powódki. Gdyby natomiast żądania te, należałoby ująć, tak jak to pozwany wywodzi w apelacji, w kategoriach wniosku o podział majątku małżeńskiego stron, to żądania takie podlegały by rozpoznaniu w odrębnym postępowaniu, a nie w sprawie niniejszej dotyczącej kwestii nie związanej z takim podziałem.

W sposób niewłaściwy pozwany interpretuje treść art. 74 § 2 k.c., gdyż wymaganie istnienia uprawdopodobnienia na piśmie faktu dokonania czynności prawnej jest traktowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego dosyć liberalnie.

Początkiem dowodu na piśmie, czyli dokumentem wykazującym, iż czynność została dokonana, może być każdy dokument, którego treść bezpośrednio lub pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności. Nie jest konieczne, aby pismo to pochodziło od strony, przeciwko której taki dowód będzie prowadzony, ani też aby było podpisane przez jedną ze stron. Może to być dokument prywatny albo urzędowy, wystarczy list, dowód wpłaty, wycinek prasowy, wydruk komputerowy, telefaksowy, telegram itp. (wyr. SN z dnia 29 września 2004 r., II CK 527/03, Lex nr 174143). Warunki takie spełnia wydruk z kalkulatora notariusza, notatka zawierająca wypis dokumentów potrzebnych do sporządzenia aktu notarialnego (k.5), a tym bardziej fragment protokołu sądowego zawierającego zapis zeznań pozwanego wprost wskazujących na otrzymanie od powódki kwoty 50 000 zł.

Za prawidłowe uznać należy również ustalenia Sądu I instancji dotyczące żądania zasadzenia od pozwanego kwoty 10 000 zł. tytułem bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanego. Pozwany na rozprawie w dniu 29 grudnia 2011 r. podał, iż na remont jego mieszkania powódka dała mu ze swoich pieniędzy 10 000 zł., które miała ze sprzedaży swojego mieszkania. Identyczne oświadczenie w tej kwestii powód złożył na rozprawie w dniu 15 marca 2012 r. Analizując zarzuty apelacji dotyczące tej kwestii zwrócić należy uwagę na to, iż w ocenie powoda do zniweczenia roszczenia o zapłatę kwoty 10 000 zł. wystarczy ustalenie, iż nakład taki na mieszkanie pozwanego powódka uczyniła w trakcie trwania małżeństwa stron.

W ocenie Sądu Okręgowego taki pogląd jest błędny. Skoro nie było między stronami sporu co do tego, iż lokal położony w G. przy ul. (...) stanowił wyłączną własność, a kwota 10 000 zł. była wyłączną własnością powódki, pochodzącą ze sprzedaży jej mieszkania, to postępowania o zapłatę zainicjowane w niniejszej sprawie jest postępowaniem właściwym dla rozpoznania żądań powódki.

Pozwany w treści apelacji wskazuje na to, iż między stronami nie było postępowania dotyczącego podziału ich majątku małżeńskiego. Z wyjaśnień składanych przez strony wynika, iż w trakcie trwania małżeństwa został nabyty przez nie samochód osobowy marki P.. Trudno dociec w oparciu o oświadczenia i zeznania pozwanego, czy w skład majątku stron miały wchodzić również przedmioty wskazane w piśmie pozwanego z dnia 17 marca 2012 r., tj. rower damski, pościel, czy 10 000 zł. na zakup działki ogrodowej. Powód twierdzić, że tak. Zauważyć jednak należy, iż podział majątku wspólnego małżonków, zgodnie z art. 46 k.r.o., następuje w sprawach nieunormowanych w art. 42-45 k.r.o. przy odpowiednim zastosowaniu przepisów o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku: art. 567 § 3 k.p.c. oraz art. 680 i n. k.p.c. Przy czym przepisy o dziale spadku - art. 688 k.p.c. - odsyłają z kolei do przepisów o zniesieniu współwłasności: art. 617 i n. k.p.c. Natomiast, stosownie do brzmienia art. 618. § 1 k.p.c. w postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, jak również wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy. Przytoczony w powyższym przepisie katalog spraw nie zawiera spraw o zapłatę z tytułu umów pożyczek czy roszczeń opartych o normy art. 405 k.c., więc pozwany nie może dopatrywać się możliwości zniweczenia żądań powódki w oparciu o twierdzenie, iż Sąd Rejonowy miał obowiązek bądź rozpoznać żądania powódki łącznie z żądaniami o podział majątku, bądź zawiesić niniejszą sprawę do czasu zakończenia sprawy o podział majątku wspólnego.

Marginalnie zauważyć tylko wypada, iż powódka wykazała fakt wydatkowania kwoty 10 000 zł. na remont mieszkania powoda mający miejsce przed dniem 9 lutego 2008 r., tj. przed zawarciem przez strony związku małżeńskiego. Świadczy o tym nie tylko treść podania do Spółdzielni (...) w G. o zgodę na remont mieszkania pozwanego sporządzonego przez powódkę w dniu 27 września 2007 r. (k. 48), ale również zeznania powódki oraz świadków M. O. i Ż. S.. Powód nie zaproponował jakichkolwiek innych poza swoimi zeznaniami wniosków dowodowych prowadzących do odmiennego ustalenia.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. apelację pozwanego oddalono, zaś na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zasadzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 800 zł. stanowiącej zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego powódki w stawce minimalnej opisanej w treści § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z 2002 roku ze zmianami).

SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Agnieszka Bednarek-Moraś SSO Marzena Ernest